

Đề bài

Em hãy kể lại truyện

***Đeo nhạc
cho mèo***

(Văn học 6 – Tập 1).

Bài làm

Trong số những truyện ngụ ngôn mà em đã học, câu chuyện em thích hơn cả là *Đeo nhạc cho mèo*.

Từ xưa đến nay, mèo cứ xoi chuột mãi. Vì thế chuột mới nức mắt đã sợ mèo. Thấy họ hàng mình bị mèo ăn ngày một nhiều, chuột mở một cuộc họp để bàn cách đối phó.

Cuộc họp diễn ra với sự có mặt đầy đủ của mọi tầng lớp, từ những chuột có địa vị, tuổi tác như ông Cống, anh Nhất... đến những chuột thuộc tầng lớp thấp hèn, nghèo khó, nhóc tí như: thằng Chù, cu Xạ... Cuộc họp diễn ra khá lâu mà vẫn chưa có ý nào được xem là cao kiến có thể áp dụng. Có ý kiến cho rằng nên lắng nghe tiếng bước chân của mèo, nhưng ý kiến này bị bác bỏ ngay vì mèo đi rất êm, không gây ra tiếng động nào cả. Lại có ý kiến cho rằng nên đào thật nhiều hang để dễ bề chạy trốn, nhưng cũng không thực hiện được. Cuối cùng, ông Cống chọt ra hiệu cho tất cả im lặng và trịnh trọng đề xuất việc “đeo nhạc cho mèo”. Tiếng xôn xao nổi lên, ai cũng gật gù tán thành, khen ngợi ý tưởng tuyệt vời. Sau khi tất cả đều thống nhất ý kiến, chuột Bạch hỏi:

– Vậy ai sẽ làm công việc đó?

Cả hội đồng nhà chuột im phăng phắc. Không còn nào dám hó hé. Chà, quả thật là vấn đề nan giải!

Anh chuột Bạch, chắc là chủ cuộc họp, đưa ra ý kiến:

– Hay ta phó thác nhiệm vụ vinh quang này cho bậc đã nghĩ ra sáng kiến – ông Cống.

Ông Cống nghe vậy, sợ đến cứng cả người, nhưng cũng ra vẻ bình tĩnh, vuốt râu nói:

– Cám ơn các vị đã tin tưởng giao trách nhiệm cho tôi, tôi rất lấy làm vinh dự. Nhưng dù gì tôi cũng là bậc có chức có quyền trong làng, chẳng lẽ phải làm chuyện vặt vãnh này sao. Tôi xin đề nghị cử anh Nhất, anh ấy nhỏ con, lanh lẹ, chắc chắn sẽ được việc.

Cả hội đồng đều gật gù thấy có lí, bèn đề cử Nhất. Bây giờ đến lượt Nhất giật mình, chối bay chối biến:

– Ông Cống và các vị đã đề cử tôi, tôi nào dám từ nan, nhưng... thiết nghĩ, tôi cũng thuộc bậc thượng lưu, đứng trên nhiều người. Tôi mà làm thì còn ra thể thống gì. Xin các vị nghĩ lại!

Tiếng ồn ào nổi lên, không ai biết phải đề cử ai. Một lát sau anh Nhất chậm rãi:

– Thôi thì, việc này cứ để cho anh Chù làm, anh ta chậm mà chắc, giao anh ấy thế nào cũng thành công.

Chù định từ chối nhưng thấy cái quắc mắt đầy đe dọa của Nhất, lại vốn hiền lành nên đành chấp nhận.

Hôm sau Chù cầm cái nhạc đã được chuẩn bị rón rén đến gần mèo. Mèo nhìn thấy Chù nhưng không phản ứng gì cả, cứ nằm lim dim trông rất hiền lành. Thấy thế, Chù đánh bạo tiến gần hơn nữa. Chợt mắt mèo long lên, nó nhe nanh, giương vuốt với Chù đầy vẻ bức bối và đe dọa. Chù ta sợ mất cả vía, quăng vội cái chuông nhạc, chạy như bay về hang. Cả hội đồng nhà chuột nấp gần đấy cũng bỏ chạy tán loạn quên luôn cả nhiệm vụ. Từ đó không ai nhắc đến chuyện này nữa.

Câu chuyện *Đeo nhạc cho mèo* đã phản ánh xã hội với thành ngữ “xã hội chuột” toàn bàn bạc chuyện viển vông. Hơn nữa, những người nghèo khó, hiền lành luôn bị quan lớn, địa chủ ức hiếp. Em cũng rất tâm đắc vì đã hiểu và nắm được chân lý “Không nên nói những điều mình không có khả năng làm”.